

# **ПЕДАГОГІЧНА КУЛЬТУРА ВИКЛАДАЧА МЕДИЧНОЇ ВИЩОЇ ШКОЛИ**

Терещенко А.О., Ізмайлова Л.В., Куліш В.П., Плетенецька А.О.

Педагогічна культура викладача — найважливіша умова підвищення ефективності навчально-виховного процесу. Педагогічна майстерність та інтелігентність — це досконале, творче виконання педагогами своїх професійних функцій на рівні мистецтва, результатом чого стають оптимальні соціально-психологічні умови для становлення особистості вихованця, забезпечення його інтелектуального та морально-духовного розвитку. Педагогічну майстерність не можна пов'язувати лише з особливим даром, ототожнювати з вродженими якостями, адже якості не передаються за спадковістю, людина спадково отримує лише задатки, що є передумовами розвитку і формування певних якостей. До того ж педагогічна професія є масовою, і тут не можна покладатися на талант окремих індивідуальностей.

Нинішній викладач вищої школи, особливо у галузі медицини, мусить мати високу загальну та педагогічну культуру бути довершеним професіоналом. Професіоналізм людини в будь-якій мірі багато в чому залежить від рівня сформованості майстерності. Для вихованця особливу вагу має не стільки зміст того, що говорить педагог на уроці, лекції, скільки морально-духовне багатство цього педагога, тому що крізь призму цього багатства вихованець бачить і сприймає все інше. Слід зазначити, що викладач в медичному навчальному закладі повинен бути не тільки вмілим педагогом, а й гарним лікарем, який зможе навчити студентів-медиків сумлінно ставитися до майбутньої професії. Людина, яка планує пов'язати свою долю з медичною діяльністю, має керуватися загальнолюдськими й морально-духовними цінностями, сформувати в собі тверді переконання і розуміти, що від неї залежить людське життя. Це один із найбільш надійних факторів становлення професійної майстерності лікаря. Зробити зі студента-медика справжнього лікаря, який буде допомагати, а не шкодити пацієнту — головна і найважча мета педагога медичної вищої школи.

Широкий кругозір, ерудиція та інтелігентність мають бути неодмінними рисами кожного педагога. Чим складніший зміст навчання і вищий культурний рівень студентів, тим вищі вимоги до наукової кваліфікації та загальної ерудиції

викладача. Не без підстав нині дедалі частіше лунають голоси про настання ери викладача-енциклопедиста, людини широкого кругозору, воістину сучасної, яку цікавить усе, що вершиться в світі.

Знання — головний зміст культури. Тільки глибока обізнаність, жвавий інтерес викладача до проблем своєї науки здатні розкрити силу знань перед тими, хто навчається. Викладач, перебуваючи віч-на-віч з допитливою аудиторією, не завжди може покладатися на довідники та інші друковані джерела. На відміну від інших спеціалістів, він мусить тримати в пам'яті багато інформації, образно кажучи, «носити при собі запас знань», мати досвід роботи в медицині, а також вчити студентів за допомогою прикладів із практики.

Інтелігентність викладача — це не лише його знання, начитаність. Інтелігентність — це вміння мислити широко, вивчати і розуміти явища в їх взаємозв'язку, поєднувати науковий пошук з активним гуманізмом, це шанобливо-уважне ставлення до людей, прагнення підвищити їх культуру. Щоб задовольнити численні запити студентів, викладач повинен захоплюватися передовими ідеями століття, любити книги, регулярно читати медичні газети і журнали, відвідувати кіно, театр, стежити за новим у медичній науці. Інтелігентний педагог постійно дбає про використання наявних знань у навчально-виховних цілях.

У центрі уваги навчально-виховного процесу має бути студент. Педагог повинен виявляти глибоку повагу до його особистості, шанувати, оберігати від негативних впливів, створювати оптимальні умови для всебічного розвитку.

Варто частіше звертатися до спадщини педагогів та лікарів, адже брак у значної частини викладачів гуманності у спілкуванні з вихованцями призводить до виникнення конфліктних ситуацій, що знижує ефективність педагогічного впливу.